

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 41 (2014), **Duminica dinaintea Nașterii Domnului**
(a Sfinților Părinți după trup ai Domnului; Genealogia Mântuitorului)

Evanghelia: Matei 1, 1-25*

Cartea nașterii lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam. Avraam i-a dat naștere lui Isaac; Isaac i-a dat naștere lui Iacob; Iacob le-a dat naștere lui Iuda și fraților lui; Iuda le-a dat naștere, din Tamar, lui Fares și lui Zara; Fares i-a dat naștere lui Hețron; Hețron i-a dat naștere lui Aram; Aram i-a dat naștere lui Aminadab; Aminadab i-a dat naștere lui Naason; Naason i-a dat naștere lui Salmon; Salmon i-a dat naștere, din Rahab, lui Booz; Booz i-a dat naștere, din Rut, lui Obed; Obed i-a dat naștere lui Iesei; Iesei i-a dat naștere lui David, regele.

David i-a dat naștere lui Solomon, din femeia lui Urie; Solomon i-a dat naștere lui Roboam; Roboam i-a dat naștere lui Abia; Abia i-a dat naștere lui Asa; Asa i-a dat naștere lui Iosafat; Iosafat i-a dat naștere lui Ioram; Ioram i-a dat naștere lui Ozia; Ozia i-a dat naștere lui Iotam; Iotam i-a dat naștere lui Ahaz; Ahaz i-a dat naștere lui Iezechia; Iezechia i-a dat naștere lui Manase; Manase i-a dat naștere lui Amon; Amon i-a dat naștere lui Iosia; Iosia le-a dat naștere lui Iehonia și fraților lui, la strămutarea în Babilon.

După strămutarea în Babilon, Iehonia i-a dat naștere lui Salatiel; Salatiel i-a dat naștere lui Zorobabel; Zorobabel i-a dat naștere lui Abiud; Abiud i-a dat naștere lui Eliachim; Eliachim i-a dat naștere lui Azor; Azor i-a dat naștere lui Sadoc; Sadoc i-a dat naștere lui Ahim; Ahim i-a dat naștere lui Eliud; Eliud i-a dat naștere lui Eleazar; Eleazar i-a dat naștere lui Matan; Matan i-a dat naștere lui Iacob; Iacob i-a dat naștere lui Iosif, bărbatul Mariei, cea din care S'a născut Iisus, Ce Se cheamă Hristos.

Așadar, întru totul, de la Avraam până la David sunt paisprezece neamuri; de la David până la strămutarea în Babilon sunt paisprezece neamuri; iar de la strămutarea în Babilon până la Hristos sunt paisprezece neamuri.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Dar nașterea lui Iisus Hristos, astfel a fost: Fiind Maria, mama Sa, logodită cu Iosif, mai înainte de a fi ea laolaltă ea s'a aflat pe sine având în pân-tece de la Duhul Sfânt. Iar Iosif, bărbatul ei, drept fiind și nevrând s'o dea el în vileag, a vrut s'o lase pe ascuns. Și cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i s'a arătat în vis, grăind: „Iosife, fiul lui David, nu te teme s'o iei pe Maria drept femeia ta, fiindcă ceea ce s'a zămislit într'însa este de la Duhul Sfânt; ea va naște Fiu, Căruia tu îi vei pune numele Iisus, căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lor“. Iar acestea toate s'au făcut ca să se plinească ceea ce s'a spus de Domnul prin profetul ce zice: **Iată, Fecioara va purta în pân-tece și va naște Fiu și-L vor chema cu numele de Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu.**

Și trezindu-se Iosif din somn, a făcut așa cum i-a poruncit îngerul Domnului și a luat-o la sine pe femeia sa. Și nu a cunoscut-o până ce ea L-a născut pe Fiul ei. Și I-au pus Acestuia numele Iisus.

A fi om: Vestea cea bună (Duminica dinaintea Crăciunului, 1964)

Cuviosul Iustin Popovici

Hristos Se naște! Cu adevărat Se naște! Dumnezeu Se naște, Dumnezeu-Omul Se naște. Dumnezeu desăvârșit în om desăvârșit. Prima dată pe pământ S-a arătat om nou, S-a arătat om desăvârșit, S-a arătat om deplin. Ce fel de om S-a arătat în Hristos, Dumnezeu-Omul? Om desăvârșit, om deplin, om în toată desăvârșirea; adevărat, singurul adevărat, singurul Om Adevărat – acesta este Hristos, Omul îndumnezeit. A venit în această lume pământească, S-a coborât, S-a făcut Om îndumnezeit, pentru ca să ne arate nouă în chipul Său ce este adevăratul om, ce este omul desăvârșit. Și a arătat aceasta în modul cel mai desăvârșit. Cum? Așa cum în trup omenesc S-a arătat om desăvârșit. Căci întru El locuiește, trupește, toată plinătatea Dumnezeirii, se spune în Sfânta Scriptură (Coloseni 2, 9). Da, toată plinătatea Omului.

Fără El și până la El omul nu era deloc ființă desăvârșită, omul era ființă nedesăvârșită, neîmplinită. Prin El, omul a obținut pentru prima dată desăvârșirea sa cea mai deplină, a realizat țelul său dumnezeiesc în această lume, s-a împlinit întru El; mai întâi întru El, apoi în toți ucenicii Care L-au urmat pe deplin sinceri, conștiincioși. Pentru prima dată s-au împlinit cuvintele evanghelice că Domnul a întemeiat Biserica în această lume. A dăruit-o Apostolilor, Prorocilor, Evangheliștilor, învățătorilor, făcătorilor de minuni, spre zidirea trupului lui Hristos, care este Biserica Sa, până vom

ajunge toții oameni desăvârșiți (Efeseni 4,11-13).

Și cum este acest om desăvârșit la măsura vârstei deplinătății lui Hristos (Efeseni 4, 13)? Iată, acesta este omul desăvârșit, care s-a arătat în chipul Domnului Hristos, Dumnezeu-Omul. Astfel, este întru El, alături de El, și prin El omul. De fapt fiecare dintre noi este chemat să devină – ce? Dumnezeu-om după har. Ceea ce este Domnul Hristos după natură, ca Dumnezeu-Om desăvârșit, aceea trebuie să devină fiecare dintre noi în Biserica lui Hristos, să devină dumnezeu-om după har, ca astfel să se desăvârșească, pentru a atinge țelul dumnezeiesc al ființării și al viețuirii sale în această lume. Astfel, Domnul îl reprezintă pe om și desăvârșirea acestuia. Ceea ce este valabil, oare, și pentru destinul omenească? Adevărul omenească dacă nu se sfârșește în Dumnezeu-Omul, nu este deplin. Atâta timp cât nu se desăvârșește în El, adevărul omului se dezintegrează în sine însuși, decade, și omul nu are niciun folos din aceasta. (...)

O, oamenii se laudă în lumea aceasta cu dragostea, cu dragostea față de om, față de lucruri, în general cu toate categoriile de dragoste. Însă dragostea omenească, dacă nu se desăvârșește în dragostea lui Hristos – ce se alege din ea? Ea se transformă în gelozie obișnuită, se transformă în încăpățănare, apoi în dușmănie. Această putere a dragostei, care este în firea omenească, dacă cu credința lui Hristos se unește cu Domnul Hristos, ea crește treptat, și această dragoste devine Dragoste sfântă, Dragoste desăvârșită, Dragoste dumnezeiască, Dragostea lui Dumnezeu. Aceasta este singura Dragoste adevărată în această lume. Și venind în această lume, devenind Dumnezeu-Om, Domnul Hristos a dăruit această dragoste desăvârșită și de la noi cei care l-am urmat ne cere aceeași dragoste. Toate celelalte iubiri nu au valoare atâta timp cât nu se sfințesc, cât nu se sfințesc prin dragoste, prin Sfânta Dragoste dumnezeiască, dragostea lui Hristos.

Și ce să spunem despre averile omenești? Deseori, oamenii se laudă cu averile lor, cu proprietățile lor, cu vredniciile lor. Ce este averea omenească în această lume? Ce avere poate supraviețui răului din această lume, răului care este cu totul de la diavol. Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu (Matei 19, 17), a spus Domnul Hristos, nimeni! Nimeni dintre oameni. Noi suntem oameni păcătoși și în așa măsură amestecăm răul cu binele în noi înșine, încât binele nostru niciodată nu este un bine autentic, binele nostru nu este niciodată Bine dumnezeiesc. Dacă ne predăm Domnului Hristos cu credință, cu rugăciune și cu dragoste, El face să crească în noi binele, îl înmulțește, îl desăvârșește, și abia după aceea binele nostru devine Bine desăvârșit, Bine dumnezeiesc, devine Binele lui Dumnezeu.

Și ce să spunem despre viața noastră lumească? Ce este viața noastră lumească fără Domnul Hristos, atâta timp cât El nu s-a arătat în ea? Viața fără Dumnezeu nu este nimic altceva decât o moarte treptată și neconținută, moarte chinuitoare, moarte înfi-

orătoare, de coșmar. Iar viața adevărată este Viața veșnică în Domnul Hristos! Dacă omul, cu toate mijloacele sfinte pe care i le-a dat Biserica lui Hristos, se umple înlăuntrul său de puteri dumnezeiești, de viață dumnezeiască, viața sa se transformă treptat în viața lui Dumnezeu, în Viața veșnică. Omul devine ființă veșnică.(...)

De aceea, fie ca toate sufletele noastre, întreaga noastră minte, întreaga noastră conștiință, toată ființa noastră, pururea să-L slăvească deplin pe Minunatul Domn Hristos Care atât de mult S-a smerit (Filipeni 2, 7), atâta dragoste ne-a arătat, S-a coborât la noi, oamenii, ca să ne ridice din iadul nostru în Împărăția Cerurilor și ca să ne cheme la desăvârșire dumnezeiască. Lui fie slava și lauda, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(Sursa: **Cuviosul Iustin de la Celie**, *Cuvinte despre veșnicie*, Editura Egumenița, 2013)

Vitamine duhovnicești

Ce înseamnă să fii ucenic?

Părinte Teofil, ce înseamnă să fii ucenic?

Să fii ucenic înseamnă să te lași îndrumat și modelat. Asta-i situația de ucenic: să te pleci cu mintea, să nu știi tu mai multe decât cel care te îndrumă. Să faci ceea ce a zis Domnul Hristos: să mergi pe urmele Lui, să-l urmezi pe cel care te îndrumă. Sfântul Apostol Petru, de pildă, la Pescuirea Minunată, a zis către Domnul Hristos: *“Toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic, dar pentru cuvântul Tău arunc mreaja în mare și pentru că zici Tu”* (Luca 5, 5). Asta înseamnă să fii ucenic. De aceea a putut fi Sfântul Apostol Petru ucenic, pentru că s-a plecat cu mintea. Părintele Arsenie Boca zicea că noi avem mintea care discută cu Dumnezeu, în loc să se supună fără discuție.

O astfel de minte avea Sfântul Apostol Petru la Cina cea de Taină, când a zis: *“Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?”* Și a auzit de la Domnul Hristos: *“Ceea ce fac Eu acum tu nu înțelegi, dar mai târziu vei înțelege”* (Ioan 13, 6-7). S-a împotrivit mai departe și atunci a zis Domnul Hristos: *“Dacă nu te voi spăla, nu ai parte cu Mine”* (Ioan 13, 8).

De unde înțelegem că ucenicia este plecare de minte. Dacă nu te pleci cu mintea, dacă știi tu mai bine, dacă ai tu opinii care te scot de sub ascultarea față de duhovnic, în cazul acesta, sau duhovnicul nu-i duhovnic, sau ucenicul nu-i ucenic. Sau amândouă.

(Sursa: **Arhimandritul Teofil Părăian**, *Veniți de luați bucurie*, Editura Teognost, Cluj-Napoca, 2001, pp. 169-170)